

4.s.e.trin

DDS 626 O du store sejrvinder

DDS 448 Fyldt af glæde (dåbssalme)

DDS 317 Livets fylde, glædens glans

DDS 276 Dommer over levende og døde

DDS 233 Jesus lever, graven brast

DDS 722 Nu blomstertiden kommer

Prædiken:

Jesus leverer i dag et budskab, som minder om en gammeldags vægt, hvor det handler om at have balance. På den ene side af vægten står barmhjertig og tilgivelse, og på den anden side af vægtstangen står det at fået taget splinten ud af sit eget og sin næste øje. Hvis man kun fokuserer på barmhjertig og tilgivelse, så ender man i normløshed. Hvis man alene fokuserer på ransagelse – selvransagelse og hjælp til andres ransagelse, så ender man i moralistisk dødvande og dødelig bodstilværelse. Gud har givet os sin egen barmhjertighed og et kald til ransagelse. De to budskaber skulle gerne løbe sammen.

I den sammenhæng Jesus taler om dette, siger han, at de som følger hans anvisninger, de er ”den højeste børn”. Det er ikke en detalje at være et barn af Gud. Det skulle gerne være vores primære bestemmelse som kristne. Det første vi egentlig burde sige om os selv, det er at vi er børn af Gud. Vi er blevet Guds børn ved Guds barmhjertighed. Vi er ikke ansatte, der lever ud fra et kontraktforhold, hvor vi forsigtigt sikre vores ansættelse ved at opfylde nogle krav. Et barn bærer sine forældres karakterer, fordi barnet er født af dem. Som Guds børn er det meningen, at vi afspejler og udlever karakteren i Gud. Vi giver ikke for at få. Vi tilgiver ikke for at vi skal tilgives. Vi giver og tilgiver, fordi det er rodfæstet i Guds karakter, ellers bliver vi beregnende i vores tro på Gud. Vi giver, fordi vi blev givet. Vi tilgiver fordi vi er blevet tilgivet. Når vi undlader at givet og tilgive og handle barmhjertigt, så er det fordi vi lukker os for Guds hjerte. Så er det fordi vi skabt os et andet centrum at leve ud fra.

Guds barmhjertighed rækkes til mennesker der er onde, der handler uretfærdigt. Guds barmhjertighed gives ikke fordi vi er gode. Den gives fordi Gud er kærlig. Fordi han elsker os. At være barmhjertig, som Gud er barmhjertig, er ikke en nem opgave.

Når Jesus taler om at dømme, så er det vigtigt at holde fast i en sondring mellem ordene at dømme, at bedømme og at fordømme. Selvom tidsånden forsøger at sige os noget andet, så er det er tilladt at have en holdning. Jesus siger ikke at hans disciple skal være normløse. Her kan det være godt at skelne mellem sag/handling og person. Det kan være nødvendigt i alle fællesskaber, at man sætter grænser, og her er det ikke forkert at ytre fordømmelser af bestemte handlinger. Men hvis man kommer med fordømmelser af

mennesker, så er man i gang med at lukke dem ude fra Guds barmhjertighed. At fordømme er at afsige endelig dom. Det er at påføre en sanktion. Derfor kan det være vigtigt i alle vores personlige konfrontationer og konflikter i vores relationer, at vi holder en åben dør: "Selvom du vælger at gå en vej, som strider helt imod, hvad jeg tror på, så er min dør altid åben for dig."

Natan dømmes jo faktisk David med sin lignelse. Natan havde taleret ind i Davids liv. Det var ikke lykket for ham, hvis ikke Gud var med ham og gav ham visdom i den situation. Gud bruger Natan som et redskab til at afslører Davids hjerteløshed og ekstreme dobbeltmoral.

Jeg har hørt beretningen om Natan og David brugt til at lange ud efter dømmesyge mennesker. Men så er man jo ikke bedre selv, hvis man mener at man ikke må konfronterer noget som helst hos andre mennesker.

Når Jesus taler om at tage splinten ud af dit broder øje, er der et meget vigtigt spørgsmål at stille: Hvornår har du retten til at tale sandheden ind i et andet menneskes liv? Der handler det ikke nødvendigvis om at have sandheden på sin side. Hvis målet er at tage splinten ud af en anden øje, så er det også afgørende om der er tillid til, at det er dig der skal tage splinten ud. Måske er der også tid, der skal til før en henvendelse er moden. Det kan også være at du slet ikke er den rette til at tale sandheden til det menneske.

Er sandheden det eneste vi skal være loyale overfor? Jesus minder os om barmhjertigheden. Barmhjertigheden som en erfaret virkelighed. Ingen kan tale om kærligheden uden selv at have erfaret den. Ingen kan tale om at elske sin fjende, hvis ikke man selv har erfaret smerte og byrden ved at elske en fjende. At undlade at være tro overfor sandheden er også et svigt i kærlighed. Hos Gud er kærlighed og sandhed vævet sammen.

At leve et liv under loven vil de fleste erfare er overskueligt. Der er klare regler. Her er der ikke megen plads til tvivl, det kan allerhøjest blive til en fortvivlelse over at man ikke lever efter reglerne. Her behøver man ikke at tage forbehold for mennesket og de processer der er i livet. Jesu budskab kunne vi godt vride over i moralistisk religiøsitet med nogle "nye lov-regler", men det er at glemme at ordene hører hjemme i en relation til Gud. At leve ud fra troen, nåden og barmhjertigheden er ofte vanskeligt. Selvom værdier kan være klare, så er livet under troen en klar bevidsthed om, at vi som mennesker er vanskelige og tunge at danse med.

For nogle år siden var jeg på en jagtrejse til England, og en dejlig solskinsdag i august sad jeg i et smukt sydengelsk landskab. Det var en dejlig dag, men der var en lille hage ved dagen. Ikke så længe efter at vi var sat af, kom jeg til i en bevægelse at rive mig en torn fra en tjørn i min højre pegefingertip. Den blev ved med

at nage mig. Jeg havde ikke en nål til at tage den ud med. Jeg prøvede at presse, jeg forsøgte endda også med min jagtkniv, men den sad dybt. Først ved aftenstid fik jeg forløsning, da min rejseledsager fik den opereret ud af min finger. Det var som en stor befrielse. Torne kan sagtens side i os, uden vi er klar over det. Det er ikke altid det giver den kontante smerte. Den kan sagtens komme langt senere. Smerten gjorde, at jeg skulle gøre noget ved det. Jeg var bevidst om mit behov for hjælp fra en anden. Det er ikke altid vi vil erkende, at vi har brug for hjælp fra en anden. Stolthed og skam er to ting, der kan gøre, at vi holder andre mennesker på afstand, når nogen ønsker at hjælpe os, så dømmes vi dem som fordømmende.

Vi skal huske på, at vi selv er syndere, men det betyder ikke at vi skal blive åndelige korrupte, og dermed vende det blinde øje til uretfærdigheden. Jesus kalder os til selvransagelse inden vi går til et andet menneske. Det har den gode meddrift, at vi ser tingene med Guds nåde og kærlighed. Vi går til et andet menneske med den grundlæggende forudsætning, at vi er blevet mødt af tilgivelse og barmhjertighed fra Gud. Vi vil også genkende i os selv, at Gud bar over med os i lang tid. Vi havde også brug for tid. Guds opringninger skulle der mange af, før vi vågnede op. Det gentager sig i vores liv. Jesu vil gerne indpode i os en vedholdende følsomhed i vores hjerter for Guds hjerte. En villighed til at bringe vores liv ind foran Gud og have lydhørhed overfor ham.

Vi må aldrig komme til at stå som dem, der hindrer Guds tilgivelse i at komme ind i andres liv. Det kan vi gøre ved at møde et menneske med en fordømmende attitude, ved at møde et menneske med hårdhed.

Bærer du på tunge byrder i dit liv, uanset om de er selvforskyldte eller bibragt dig af andre mennesker, står den barmhjertige Gud foran dig i dag. Måske byrderne kommer til at klæbe til dig et stykke tid, men Gud favner dig. Han holder dig ikke på en armlængde. Trænger du tilgivelse, så forkynder han dig i dag: "Du er tilgivet". Har du været fordømmende overfor et andet menneske og ikke har haft syn for Guds barmhjertighed, så kalder Gud dig til at få det forhold i orden, og få den dør åbnet igen.